

ARDEALUL JURIDIC

REVISTA LUNARĂ

DE DREPT ȘI UNIFICARE LEGISLATIVĂ

ABONAMENTUL:
 pentru Instituțiuni și Autorități 500 Lei pe an
 pentru Autorități Judecătorești }
 " Magistrați } 350 Lei pe an
 " Avocați }

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA
 Str. G. Mărzescu 20
 CLUJ

Publicațiuni și anunțuri pentru un număr
 2 lei cuvântul
 Publicațiuni și anunțuri pentru mai multe
 numere 1.50 lei cuvântul

Fondator: VASILE M. DIMITRIU Consilier la Curtea de Apel din Timișoara

Comitetul de conducere și redacție:

I. MĂNESCU

Președinte la Curtea de Apel Cluj

Directorul și proprietarul revistei

AL. ULVINIANU

Președinte la Curtea de Apel Cluj

I. PREDOVICIU

Procuror General la Curtea de Apel Cluj

Dr. AL. DRAGOMIR

Decanul baroului adv. din Cluj

Secretar

Dr. VIRGIL I. MĂNESCU

Doctor în drept, licențiat în filosofie

Advocat

S U M A R :

Declarațiile de asanarea făcute prin reprezentanți.

de I. Mănescu.

Jurisprudențe Civile.

Jurisprudențe Comerciale.

Jurisprudențe Procedurale

Jurisprudențe Penale

Jurisprudențe la diverse legi cu o notă de Al. Ulvianu.

Colaboratorii ocazionali cari au trei articole publicate au dreptul la colecția anului întreg.

Ori ce număr ne primit se retrimit la cerere în contul abonamentului

Prețul unui număr 35 lei

Cărți apărute:

Traian Alexandrescu avocat, fost decan al baroului de Ilfov: *Gajurile Civile și Comerciale*. Problema validității lor din punct de vedere al condițiilor de formă și de fond. Indrumări și observațiuni practice pentru bănci, comercianți și creditori. Prețul 40 lei. Depozit la ziarul „Legea”, str. I. G. Duca 47, București și la principalele librării din Capitală.

Dr. T. Moisil. Avocat consilier Cluj: *Legea de expropriere pentru cauză de utilitate publică*, adnotată și însoțită de numeroase jurisprudențe. Prețul 160 lei.

Octavian Ionescu, Doctor și Laureat al Facultății de Drept din Paris. Obligația pe cale de voință unilaterală și ante-proiectul Codului Civil Român. Prețul 100 lei. Iași, Tipografia concesionară Alexandru A. Terék.

Pagini de Drept. Revistă trimestrială de jurisprudență și doctrină. Sibiu. Palatul Justiției.

Florian Vasiliu, Jude-Consilier la Trib. Sibiu: Bacșiul în stadiul Juridic actual. Prețul 20 lei. Depozit la autor.

Dr. Louis Hausknecht, Avocat. Cernăuți: Die neue Strafgesetzgebung Rumäniens, Systematisch und übersichtlich dargestellt in deutschersprache.

Potrivit „Inștiințări” anterioare

A apărut

In editura proprie a autorului
**Noua procedură
penală română**

„Curțile cu Jurați”

art. 349-438

un Volum de peste 400 pagini comentate cu
adnotări și tot felul de formulare de

Vasile M. Dimitriu

Consilier la Curte de Apel Timișoara.

Prețul unui exemplar 250 lei neto. Cartea se poate procura — contra cost — dela autor **Str. Gh. Lazar 4 Timișoara (cetate)** sau prin Decanatele Baroului sau șef. instanțele judecătorești la comandă, în pachete colective, contra ramburs.

Tipografia »ARDEALUL« Cluj Strada Memorandului No. 22.

BANCA CENTRALA

Intreprinderi industriale fondate și interesate:

Industria Sârmei — fabrică de cuie și sârmă în Ghiriș, gara Câmpia-Turzii;

Fabrica de Sticlărie S. A. în Turda

PENTRU INDUSTRIE ȘI COMERT
S. A. SEDIUL CENTRAL CLUJ,

Filiale: Alba-Iulia, Bistrița, Hațeg Sibiu, Turda.

Capital social 50 milioane, rezerve 20 milioane. depuneri 120 milioane

George Sofronie

Prof. la Univ. din Cluj.

Principiul Naționalităților în Tratatete de Pace din 1919-1920.

Frontierele României sunt intangibile.

(Premiată de ziarul „Universul”).

București 1936

A apărut

Tratat de Drept Cambial

de **E. Cristoforeanu**
Doctor în drept dela Roma. Avocat

Vol. I. prețul 280

Vol. II. (ultimul) prețul 320

Comanda la „Curierul Judiciar” Str. Artei 5
București.

A apărut

**Colecția de legi și
regulamente Tomul
XIII. partea I. pentru
anul 1935**

a Consiliului legislativ.

Declarațiile de asanare făcute prin reprezentanți.

Art. 8 și 36 din legea asanării din 7 Aprilie 1934 prevede dreptul pentru anumiți debitori care voiesc să profite de beneficiile legii asanării, să facă o declarație de asanare în termen de o lună de la punerea în aplicare a legii.

Unii juriști văzând că legea nu impune expres o sarcină debitorului, ca el personal să facă această declarație, și considerând această cerere ca o simplă petiție ce trebuie introdusă la instanțele judecătorești, au crezut că e suficient ca această cerere să se introducă și de un înputernicit, de regulă avocat, pe baza obicinuitelor procuri de proces.

Alți juriști însă au obiectat, cu ocazia apărării în fața instanțelor judecătorești: 1. că obicinuita procură de proces nu este suficientă pentru ca să se facă o asemenea declarație; căci ar excede prevederile art. 68 din legea avocaților; 2. că declarația de asanare fiind un act de dispoziție, ar trebui o procură specială; 3. că procura dată în asemenea împrejurări, ar fi un simplu act privat căruia îi trebuie o dată certă de confecționare spre a se vedea dacă, imputernicirea există în momentul introducerii declarației, față de termenul precușiy de o lună de zile prevăzut de lege; 4. în fine că prevederea art. 68 din legea avocaților, că „data certificării făcută de un avocat pe orice fel de procură, pentru reprezentare în justiție, constituie o dată certă”, nu ar fi valabilă în cazul de față.

Instanțele de fond au dat soluții diferite. Cazul venind în fața Inaltei Curți de Casatie și Justiție S. I. a pronunțat decizia Nr. 213 din 10 Februarie 1937 în ce privește *data certă*¹⁾.

Din această decizie a Inaltei Curți rezultă că înalții magistrați, au convenit că declarația de asanare „constituie act de dispoziție întrucât ori cari ar fi beneficiile care pot să decurgă pentru ei din formularea și depunerea lor, formularea și depunerea lor implică și unele consecințe care pot duce la pierderea unor mijloace acordate de dreptul comun pentru apărarea și conservarea patrimoniului și alte ori la restrângerea dreptului lor de a dispune de el conform dreptului comun, consecințe incompatibile cu notiunea simplelor acte conservatorii sau de administrație așa cum ea este stabilită prin principiile de drept”.

Din această motivare rezultă că procura dată celui ce a insinuat declarația de asanare, nu poate înbrăca forma decretată de legea avocaților, dar totuși din continuarea motivării după cum vom vedea mai în urmă, înalții magistrați se opresc la principiul că o asemenea procură trebuie considerată ca un mandat dat sub semnătură privată și că față de cerința legii, ca declarația de asanare să fie făcută în termen de o lună de zile de la promulgarea legii de asanare, mai trebuie ca să fie consta-

¹⁾ În ce privește procura specială, Inalta Curte de Casatie S. I. a dat decizia Nr. 1494 din 18 Dec. 1936, pe care o vom adnota în numărul viitor.

tată ca dată certă, data procurii, pentru care certificarea avocatului nu este suficientă, eșind din cadrul atribuțiilor ce-i dă legea, avocaților, prin art. 68.

Iată acum și această continuare de motivare: „întrucât, potrivit art. 10 din legea lichidării din 1934, declarațiile de conversiune trebuie făcute în termen de o lună de la publicarea legii sub sancțiunea pierderii beneficiului ei, rezultă că în cazul când ele sunt făcute de mandatarii în baza unei procuri sub semnătură privată, în acest caz data certă pe care trebuie să o aibă procura spre a se putea ști dacă declarația a fost introdusă de ei înăuntrul termenului prescris de lege, trebuie să fie constatată conform art. 1182 C. C.”.

Prin urmare Inalta Curte cere ca procura pe baza căreia avocatul a făcut declarația de asanare în numele clientului său, să aibă *data certă conform dreptului comun*, nu conform legii speciale a avocaților.

Transcriu aici textul art. 1182: „Data scripturei private nu face credință în contra persoanelor a treia interesate, decât din ziua în care s'a înfățișat la o autoritate publică, din ziua în care s'a înscris într'un registru public, din ziua morții aceluia sau unuia din acei care l'au subscris, sau din ziua în care va fi fost trecut fie și în prescurtare în acte făcute de ofițerii publici, precum procese verbale pentru punerea pecetiilor sau pentru facere de inventare”.

În consecință, procura considerată de data aceasta ca un act sub semnătură privată, rămâne chestia de a se ști la ce dată a fost confecționată, dacă nu s'a întâmplat una din împrejurările menționate în art. 1182, ori ce altă probă neputând fi primită, și ca urmare declarația de asanare făcută în baza unei asemenea procuri, urmează a se considera ca nefăcută de un reprezentant valabil împuternicit și deci este nulă.

Aceasta față de dreptul comun din vechiul regat. Care este situația față de dreptul comun din Ardeal?

În Ardeal chestia datei certe nu este reglementată de Codul Civil.

Regula actelor sub semnătura privată este prescrisă de procedura civilă, în rândul mijloacelor de probațiune.

Articolul 317 prevede că „Actul privat, dacă veracitatea sa nu este pusă la îndoială, sau este probată, servește până la proba contrarie ca probă completă”, deci conținutul în întregime, al actului din care nu poate fi exclusă și data confecționării, trebuie considerat ca exact, ca cert, dacă partea adversă nu și manifestă îndoiala. Dacă își manifestă îndoiala, partea, poate să o sprijine prin orice fel de probă potrivit art. 318 din aceeași lege.

Este adevărat că art. 317 mai cere oarecari condițiuni și anume: 1. dacă actul a fost scris și subscris cu mâna proprie a emitentului; 2. dacă actul scris de mână străină a fost subscris de către emitent în prezența a doi martori, sau a recunoscut înaintea lor, că subscrierea îi este proprie; 3. dacă subscrierea

sau semnătura prin punere de deget a emiten-
tului este legalizată pe act de către judecătore
rie sau notar public". Dar toate aceste cerin-
țe sau parte din ele dacă lipsesc, art. 318 deci-
de că „Forța probantă a actului ce nu este re-
dactat în forma stabilită de art. 317, instanța
o apreciază liber în sensul art 270", care la
rândul lui prevede: „Instanța judecă veracita-
tea sau neveracitatea afirmațiilor. De fapt
odată cu aprecierea precisă a întregului conținut
al desbaterii și probațiunii”.

Probațiunea, conform dreptului Ardele-
nesc, se poate face liber și neconditionat prin
martori, acte și prezumțiuni.

Așa dar, conform dreptului comun din
Ardeal, la care de fapt ne trimete decizia Inal-
tei Curți de Casație, despre care am amintit
mai sus, situația debitorului care a făcut decla-
rație prin reprezentant, este foarte usoară.

Chestia procurii speciale o vom trata în
numărul viitor sub formă de adnotare.

I. MĂNESCU.

Jurisprudențe civile.

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția I.
Decizia No. 505—935. Președ. Dlui Eug. Bănescu cons.

*Donațiuni. — Caracterizarea donațiunii
de către instanță, ca fiind o donațiune între
vii și aplicarea în cauză a regulilor relative la
aceste donațiuni. Drept al instanței de fond.*

MOTIVE.

Curtea de Apel constată în speță că dona-
țiunea din 2 Septembrie 1919 a fost făcută
pentru caz de moarte.

Însă din faptul că donatorul a pus pe do-
natar în posesiunea averii donate încă de pe
când era în viață, a stabilit că din acel moment
donațiunea și-a pierdut caracterul de donațiune
pentru caz de moarte și a dobândit caracte-
rul donațiilor între vii, căreia zice Curtea,
urmează a i se aplica normele acestui gen de
donațiune, între care irevocabilitatea este re-
gula generală.

Prin urmare, Curtea de Apel a aplicat
principiul irevocabilității la donațiunile între
vii, cum a stabilit că este cazul în speță, iar
nu la donațiunile pentru caz de moarte cari
având un caracter special identic cu al testa-
mentelor, ele sunt revocabile afară de cazul
când s'a stipulat irevocabilitatea.

Așa fiind, imputarea ce se aduce Curții de
Apel că ar fi săvârșit violarea normei de drept
referitoare la revocabilitatea actelor de dona-
țiune este nefondată.

De asemeni, este nefondată și ultima par-
te a motivului, referitoare la violarea art. 20
și 113 din legea tutelară, deoarece Curtea a
stabilit ceea ce nu se atacă pentru denaturare
că donațiunea a fost făcută fără sarcini și deci
nu era cazul de a fi aprobată și de instanța
tutelară.

Inalta Curte de Casație și Justiție Secția I.
Decizia No. 589—1934. Președ. D-lul E. Bănescu, Consilier

*Cărți Funduare. Imobil pretins că aparti-
ne unei succesiuni, însă netrecut în Cartea
Funduară ca aparținând defunctului. În ce
cazuri notarul public poate cere transcrierea
lui în proprietatea succesiunii?*

Paragraful 67 proc. lăsământară, preve-
de că dacă vre-un imobil din succesiune, nu
este intabulat ca proprietate a defunctului,
notarul public va stăruii ca proprietarul din
cartea funduară să libereze actul de transcrie-
rea imobilului în proprietatea defunctului, sau
va dresa un proces-verbal constatând învoia-
la dintre părți, care va înlocui actul necesar la
intabulare, iar conform § 68, dacă notarul nu
reușește în aceasta și dacă în baza împrejură-
rilor s'ar putea înscrie în cartea funduară
dreptul de proprietate al defunctului, ca po-
sesor de fapt, conform dispozițiilor legii
XXIX—1892, va proceda conform acestei legi
și a normelor în vigoare.

Aceste dispozițiuni se referă numai la ca-
zul când un imobil, deși intabulat pe numele
altei persoane, nu se contestă însă dreptul de
proprietate al defunctului și nici că imobilul
ar aparține succesiunii și în acest caz, con-
form dispozițiilor § 72 din citata procedu-
ră de moștenire, dacă nu se poate face înta-
bularea conform § 67 și 68, se poate da deci-
ziune de predare, stabilindu-se conform acor-
dului dintre interesați asupra cui trece imobi-
lul ca moștenire sau ca legat și în ce proporții.

Însă în cazul când proprietarul de carte
funduară, contestă că imobilul înscris pe nu-
mele său aparține succesiunii, tăgăduind drep-
tul de proprietate al defunctului, în acest caz
nu se poate da deciziune de predare a moște-
nirii cuprinzând și imobilul contestat, ci moș-
tenitorul se va îndruma la proces pentru a-și
valorifica pretențiunile.

A decide altfel ar urma ca pe simpla afir-
mațiune a unui moștenitor, să se dea deciziune
de predare asupra oricărui imobil indicat
de dânsul ca aparținând succesiunii, chiar da-
că ar fi intabulat pe numele altei persoane,
care ar contesta orice drept de proprietate al
defunctului; or, o atare deciziune este inadmi-
sibilă, căci ar constitui o răsturnare a princi-
piilor de drept, cari stau la baza sistemului de
carte funduară întru garantarea proprietății.

În speță, imobilul din comuna Timișoara
Elisabetin, bulevardul Carol nr. 58, fiind în-
scris în cartea funduară la nr. 695, pe nume-
le recurenților și aceștia contestând vre-un
drept de proprietate al defunctului, pretin-
zând că ei sunt proprietari exclusivi asupra
zisului imobil, față de cele expuse, intimata
văduvă a defunctului, nu putea fi trimisă în
posesiunea acestui imobil, așa că tribunalul
nesocotind această normă și respingând ape-
lul recurenților a violat dispozițiunile citate-
lor texte de lege.

Jurisprudențe comerciale

Inalta Curte de Casație și Justiție Secțiunea III
Decizia No. 2410—936. Președ. Dlul Gh. Nedelci cons.

Recurentele societăți odată ce sunt înscrise deosebit în registrul firmelor, ele au fost considerate ca două persoane juridice distincte.

Având în vedere că prin motivele f. și g. de casare, recurentele se plâng de violarea art. 891, 894, 1302, 1497 cod. civ., art. 9 din legea XVIII 1874, în dezvoltarea cărora susțin, că ambele societăți fiind distincte și cu personalitate juridică aparte, nu puteau fi considerate ca o singură persoană juridică, și deci în mod greșit Curtea de Apel a respins înțele de neprimire ridicat de firma „Sagapam”, că acțiunea suplimentară introdusă față de dânsa este prescrisă;

Având în vedere că pentru a respinge mijlocul de apărare invocat de recurenta firmă „Sagapam” bazat pe prescripțiunea acțiunii introdusă față de ea, Curtea de Apel motivează, că deși ambele recurente sunt societăți distincte între ele și au o sferă de activitate deosebită, totuși întrucât au reședința în același local și același director executiv, față de terții apar ca o singură întreprindere a exploatării și dării în consumație a gazului metan; că, mai motivează Curtea, o asemenea corelațiune, rezultă și din faptul, că Societatea „Sadin” aplică plombele pe conducte numai la anunțarea și în urma însărcinării primite dela Societatea „Sagapam”;

Considerând că în speță este necontestat că ambele recurente sunt societăți de acțiuni, fiind înscrise aparte în registrul firmelor comerciale:

Că prin urmare recurentele odată ce sunt înscrise deosebit în registrul firmelor, ele sunt a se considera ca două persoane juridice distincte și cu totul aparte, cari prin simplul fapt al înregistrării deosebit în registrul firmelor comerciale și publicării acestei înregistrări, dobândesc personalitate juridică fără vre-o altă formalitate (art. 160, cod. com.) și sub acest raport motivele instanței de apel, nu sunt de natură a sprijini și justifica concluziunea ei că ambele recurente ar constitui o singură persoană juridică;

Că în asemenea situațiune și întrucât în speță explozia de gaz, pe care intimatul își întemeiază acțiunea, a avut loc la 23 Ianuarie 1929 și acțiunea suplimentară a fost introdusă față de Societatea „Sagapam” la 20 Maiu 1932, această acțiune față de Societatea „Sagapam” este a se considera ca fiind prescrisă, deoarece conform art. 1489, cod. civ., singurul aplicabil în speță, iar nu art. 9 din legea XVIII—1874, care se aplică numai în acțiunile de despăgubire rezultate din accidente de cale ferată, iar nu și în procesele rezultate din accidente intervenite în cursul exploatării altor întreprinderi periculoase (gaz metan), pre-

tențiunea de despăgubire se prescrie în trei ani începând dela data când paguba a ajuns la cunoștința păgubitului;

Că în speță intimatul luând cunoștință de paguba la data exploziei intervenită la 23 Ianuarie 1929, termenul de prescripție a început să curgă dela acea dată dela care zi și până la 20 Maiu 1932, când s'a introdus acțiunea suplimentară față de Societatea „Sagapam”, au trecut cei trei ani vizați de art. 1489 citat;

Că așa fiind, recursul Societății „Sagapam” este întemeiat, urmează a fi admis și a se casa deciziunea atacată, iar în fond pentru aceleași considerațiuni a se respinge acțiunea ca prescrisă față această Societate;

Că în ce privește recursul Societății „Sadin”, este neîntemeiat pentru motivele expuse mai sus și ca atare urmează a se respinge fără a se examina motivele a și e de casare la cari recurentele prin procuratorul lor au renunțat în instanță.

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția III-1
Decizia Nr. 1826—936 Președ. D-lui Gh. Nedelci Consilier

Condițiunea esențială a calității de comerciant este exercitarea actelor de comerț în mod profesional, — or executarea mai multor acte comerciale în sine nu conține profesionalitate, de oarece profesionalitatea constă în executarea actelor în așa mod să formeze o ocupațiune perseverentă, să fie un exercițiu des și consecutiv.

DELIBERĂND.

Asupra recursului făcut de Văduva lui M. E., M. C. și M. M. în contra deciziunii Curții de Apel S. II. Nr. 329/1936, dată în proces cu G. M.

Având în vedere că din această deciziune atacată cu recurs și actele dela dosar, se constată că în contra mandatului de plată cambial, emis de Tribunalul Cluj S. III-a sub Nr. 2115/1934 din 13 Octombrie 1934, la cererea reclamantului Gh. M. și prin care pârâții M. E., M. E. și soțiile acestora, au fost obligați să-lidar la plata sumei de 90.000 lei pârâții M. E. și soția, personal, iar doi prin curatorul lor, au înaintat excepțiuni cambiale, susținând primii doi pârâți că beneficiază de dispozițiunile art. 1 și urm. din legea pentru lichidarea datorțiilor rurale și urbane din 7 Aprilie 1934, iar ceilalți doi, că semnăturile de pe cambie nu sunt ale lor, că n'au primit suma din cambie și că în tot cazul beneficiază și ei de beneficiile legii conversiunii; că Tribunalul Cluj S. III prin sentința Nr. 936/1935 a respins excepțiunile cambiale; că în contra acestei sentințe reclamantul, pârâți M. E. cât și soția lui M. E. și moștenitorii acesteia; M. M. și M. C., au făcut apel iar Curtea de Apel prin sentința atacată cu recursul de față a respins apelurile și a menținut sentința Tribunalului.

Că pentru a decide astfel Curtea de Apel motivează din dovezile administrate în cauză

și specificate în considerentele deciziei sale, că cambiile împrumutate fac parte din cambiile date spre acoperirea împrumutului de 750.000 lei contractat de părți dela reclamant prin actul de împrumut dela 17 Octombrie 1931; că polițe, derivând din alte operațiuni, nu au mai dat reclamantului, că toți părți au semnat propriu cambiile în calitate de acceptanți astfel că ei răspund solidar cambialicește pentru suma împrumutată, indiferent dacă banii au fost ridicați de un singur părț, — M. E. — deoarece acest mod de primire a contravalorii s'a făcut cu consimțământul mutual al debitorilor semnați pe actul de împrumut și pe cambiile de acoperire; că părții la data contractării împrumutului se ocupau în mod profesional cu comerțul de vite; că acest comerț nu se rezuma numai la unele acte de comerț singuratică căci cu probele administrate rezultă că părții începând din anul 1928 umblau la târguri cumpărau vite, le îngrășau și le exportau; că cumpărarea și îngrășarea boilor nu putea fi privită numai ca o ramură secundară a agriculturii, față de investițiunile cari le făceau precum și sumele împrumutate dela reclamant și pierderile mari ce le aveau cât și seriile de acte de comerț făcute de părți, astfel că rezultă că părții au fost comercianți la data contractării împrumutului;

Că aceștia nu pot invoca în favoarea lor excepția prevăzută de art. 69 pct. b. al. II din zisa lege, deoarece comerțul nu l'au exercitat într'o comună rurală, întrucât cumpărarea boilor s'a făcut prin diferite târguri, iar vânzarea lor a avut loc la Viena, și numai îngrășarea lor s'a făcut în comună rurală; ori din acest text reese că numai acei comercianți pot invoca în favoarea lor beneficiul legii, care desfășoară toate actele comerțului lor într'o comună rurală, ceea ce nu este cazul; că desi părții fiind comercianți la data împrumutului iar datoria nu are natură civilă și nici din actul de împrumut nu rezultă caracterul civil al datoriei, sunt exceptați dela beneficiile legii conversiunii; că în ce privește pe soțiile părților M. E. și M. E., acestea nu pot invoca în favoarea lor art. 49 din zisa lege a conversiunii, pentru că starea juridică a lor nu se poate judeca pe altă stare de fapt decât aceea ce rezultă din cambii, ori părțile semnând cambiile în calitate de acceptante, situația lor nu este identică cu aceea a garantului sau girantului, dar de altfel — obligații accesorii beneficiază numai de avantajele prevăzute pentru debitorul principal, ori în speță frații M. sunt exceptați dela beneficiul legii; că și în cazul dacă părțile ar putea fi considerate ca debitori accesorii, nu pot invoca în favoarea lor al. I al art. 49, și nu se pot prevala nici de dispozițiile al. II al art. 49 pentru că ele nu întrunesc condițiunile prevăzute de art. I sau 30 din lege.

Având în vedere că în contra acestei decizii văduva lui M. E. M. M. și M. C. au făcut recursul de față;

Având în vedere că primul motiv de casare recurenții susțin în esență că, numai printr'o gravă eroare de fapt, săvârșind exces de putere și violarea art. 270 proc. civ., Curtea de Apel a stabilit că polițele din litigiu sunt semnate de recurenții de față și că sunt identice cu cele date în acoperirea împrumutului.

Având în vedere că din sentința Tribunalului se constată că recurenții au renunțat la excepțiunea bazată pe înesemnarea cambiilor, astfel că această chestiune nu mai poate fi invocată prin motivele de casare; că în ce privește chestiunea identității acestei polițe și anume dacă fac parte din cele date pentru acoperirea împrumutului le 750.000 lei, Curtea de Apel constată în fapt că polițele din litigiu, sunt acelea, dat fiind că între părți nu a mai intervenit nici o altă operațiune juridică pe baza căreia s'ar fi emis și alte cambii.

Că față de această ultimă constatare și motivul de casare referitor la identitatea polițelor este nefondat, astfel că primul motiv de casare în întregime urmează a fi respins.

Având în vedere că prin motivul II, III și IV de casare se susține în esență că greșit Curtea de Apel a stabilit că atât Montbach Eugen cât și urmașii săi sunt înlăturați, pe motiv că la data contractării împrumutului au fost comercianți, iar datoria a fost comercială, și că greșit au fost considerați comercianți.

Având în vedere că este exact în drept că potrivit art. 69 al. II din legea pentru lichidarea datoriilor urbane și rurale sunt exceptate dela beneficiul acestei legi datoriile comercianților ce nu sunt de natură civilă.

Considerând că din interpretarea art. 3 din codul de comerț rezultă că se consideră comerciant numai acela care face acte de comerț făcându-și din aceasta o profesiune obișnuită; că însă acela care în mod accidental sau ca un accesoriu al ocupațiunii sale principale face acte de comerț sau acela care își vinde produsele sale nu poate fi considerat comerciant.

Având în vedere că Curtea de Apel a stabilit calitatea de comercianți a fraților Montbach E. și E. la data contractării împrumutului pe baza aceea că ei în epoca dela anul 1928 până la 29 Februarie 1932 inclusiv s'au ocupat în mod profesional cu cumpărarea de vite pe care apoi îngrășate le-au revândut.

Având în vedere că din art. 3 al codului de comerț combinat cu art. 258 pct. 1 care interesează în speță rezultă că în sistemul codului comercial în vigoare în Ardeal numai exercitarea actelor de cumpărare de lucruri mobile cu scopul de a le revinde atribue persoanei calitatea de comerciant, revânzarea ca atare nefiind un act comercial fundamental.

Că deci pentru a se ști dacă frații M. E. și E. la data contractării împrumutului — la Octombrie 1931 — pot fi calificați ca având calitatea de comercianți determinați este singur faptul dacă ei la cea dată mai făceau sau nu cumpărări de vite cu scopul de re-

vânzare, deoarece revânzarea ulterioară în intervalul dela 20 Iulie 1931 până la 29 Februarie 1932, a vitelor cumpărate anterior, — cum s'a spus mai sus — singură nu le atribuie calitatea de comercianți, — fapte pe cari Curtea de Apel nu le-a cercetat și stabilit.

Având în vedere că în speță se constată că recurentul M. E. a cerut instanțelor de fond să dovedească că ei personal au făcut numai un singur act de comerț adică cumpărarea celor 114 vite revândute la Viena și care act trebuie considerat ca act unitar; că îngrășarea vitelor s'a făcut numai ca un accesoriu al ocupațiunii sale de agricultor, în scop de a-și valorifica produsele solului cât mai bine prin îngrășarea vitelor cumpărate și prășite pe moșia sa; că însă Curtea de Apel trece peste aceste obiecțiuni ale numitului recurent, stabilind că el și fratele său erau comercianți fără să examineze și aceste împrejurări, cari sunt de natură să schimbe calitatea de comerciant a acestuia.

Având în vedere că condițiunile esențiale a calității de comerciant este *exercitarea actelor de comerț în mod „profesional“ ori exercitarea mai multor acte comerciale (pluralitatea) în sine încă nu constituie profesionalitate, deoarece profesionalitatea consistă în exercitarea actelor în așa mod încât să formeze o ocupațiune perseverentă, să fie un exercițiu așa de des și consecutiv, încât să constituie oarecum o specială condiție de existență și de viață socială; profesiunea este starea unei persoane care face din repetarea unor anumitor acte ocupațiunea vieții sale și dela care el cere resursele existenței sale sociale; nu există însă profesiune în sensul codului de comerț când o persoană ca încercare, atrasă de ocaziuni favorabile sau pentru a-și realiza un venit incidental, tranzitoriu încheie chiar mai multe acte comerciale și chiar în timp mai îndelungat necesar realizării, elemente esențiale pe care Curtea de fond însăși nu le-a cercetat dacă în speță există sau nu*

Că prin acest procedeu Curtea de Apel a săvârșit omisiune care s'a arătat că este esențială deoarece poate duce la schimbarea soluțiunii, astfel că motivele II și IV de casare fiind fondate, recursul cată a fi admis fără a mai examina motivul III de casare, care față de cele expuse devine fără interes.

Având în vedere că prin motivul V de casare recurenta soția lui M. E. sustine că Curtea de a săvârșit exces de putere, eroare grosieră de fapt și a violat art. 270 proc. civ. atunci când a stabilit că dânsa a semnat cambiile în calitate de acceptantă, iar nu de girantă, și prin consecință nefăcând în speță aplicațiunea art. 49 din legea lichidării datoriiilor prin aceasta a violat acest text.

Având în vedere că Curtea de Apel constată în fapt că numita recurentă a semnat cambiile în calitate de acceptantă.

Considerând că din examinarea acestor cambii rezultă că într'adevăr ale au fost semnate în această calitate, iar nu cum sustine re-

curenta ca girantă, astfel că constatarea Curtii de Apel fiind conform conținutului cambiei, prin această stabilire Curtea de Apel nu a săvârșit nici un exces de putere sau eroare grosieră de fapt și nici nu a violat art. 49 citat, prin faptul că nu a făcut aplicațiunea în speță dat fiind că el este străin de pricină, referindu-se la giranți.

Că dar și acest motiv de casare este nefondat.

Că față de cele expuse mai sus toate motivele de casare cată a fi respinse, în afară de motivele II și IV care sunt fondate, motivul III fiind înlăturat ca fără interes, ca atare recursul urmează a fi admis pe aceste două motive de casare, deciziunea Curtii de Apel a fi casată, iar dosarul a se retrimite aceleiași Curți spre o nouă judecată.

Văzând și cererea de cheltueli de judecată și onorar de avocat Curtea apreciind le fixează la Lei 3.000.

Pentru aceste motive Curtea

Admite recursul făcut de văduva lui M. E. M. C. și M. M.

Casează deciziunea Curtii de Apel Cluj S. II. Nr. 329—1936 și dispune trimiterea dosarului aceleiași Curți spre o nouă judecare.

Obligă pe intimat a plăti recurentelor suma de 3.000 lei drept cheltueli de judecată.

Inalta Curte de Casație și Jus Itie Secția III-a

Decizia Nr. 299/1937. Președ. D-lul C. Crăciunescu cons.

Asociatul unei societăți în nume colectiv profită de beneficiul concordatului acordat Societății, și în cazul când asociatul a semnat cambiile și ca girant.

Având în vedere că prin motivele de casare dela 1—5 inclusiv recurentul pune în discuțiune în rezumat două chestiuni și anume în prim rând chestiunea de a se ști dacă asociatul retras dintr'o societate în nume colectiv înainte de introducerea cererii de concordat preventiv, se bucură pentru datoriiile contractate de societate înainte de retragere — de dispozițiunile al. 3 al. art. 42 din legea concordatului preventiv, potrivit căruia beneficiul concordatului societății profită și asociatilor, iar în al doilea rând pune în discuțiune chestiunea de a se ști care este valoarea juridică a girului dat de unul dintre asociații unei atare societăți pentru o datorie cambială a societății; că prin ultimul motiv de casare recurentul sustine că Curtea de Apel a săvârșit o serie de omisiuni esențiale între care și aceea că nu a examinat chestiunea dacă intimata și-a încasat cota concordatară.

Având în vedere că după cum s'a arătat, Curtea de Apel a respins excepțiunea invocată de recurent că se bucură și dânsul de beneficiul concordatului acordat Societății, pe două consideratiuni și anume pe de o parte că nu intră în dispozițiunile al. 3 al. art. 42 citat, deoarece recurenta, ori textul citat se referă numai la asociații cari aveau această calitate în

momentul introducerii cererei de concordat, iar de altă parte că întrucât a girat cambiile în calitate personală, rezultă că potrivit al. 11 al aceluiaș articol, recurentul este exclus dela beneficiile concordatului acordat societății.

Că, dar, Curtea de Apel constată în fapt că recurentul a semnat cambiile din litigiu în dublă calitate, ca emitent pentru și în numele societății și personal ca girant.

Având în vedere că potrivit art. 88 cod. com. Ard. asociatul într-o societate în nume colectiv răspunde solidar și nemărginit, pentru toate obligațiunile contractate de societate până la data retragerii acestuia din societate, dispozițiune din care rezultă că asociatul este de drept garantul societății și răspunzător pe cale de regres față de creditorul societății pentru obligațiunile societății, putându-se creditorul întoarce pe cale de regres în contra asociatului ori de câte ori n'a obținut achitarea creanței sale dela societate.

Că dacă legea concordatului preventiv prin art. 42 alin. 2 a prevăzut că creditorii cu toate că au aderat la concordat, păstrează toate drepturile lor în contra obligațiunilor pe cale de regres, tocmai dela această regulă a voit să facă excepție și dela această răspundere pe cale de regres a voit să-i apere pe asociații unei societăți în nume colectiv, reducând prin alin. 3 din acelaș articol răspunderea lor pentru obligațiunile societății în aceiaș măsură în care s'a redus obligația Societății prin concordatul omologat.

Că dela beneficiul reducerii răspunderii asociatul nu poate fi înlăturat pe motivul că el cu totul superflu a garantat și expres față de creditor obligația societății, ori a semnat ca avalist sau girant cambia emisă de societate pentru datoria sa, deoarece prin fidejusiunea, girul sau avalul dat, asociatul nu contractează față de creditorul societății o obligațiune nouă și nu-și argumentează răspunderea legală — fiind el pe baza codului comercial ca garantul societății în aceiaș măsură responsabil cu patrimoniul său și fără vre-o declarațiune expresă de fidejusiune, aval sau gir, așa că prin aceste acte exprese asociatul recunoaște și întărește numai răspunderea sa existentă pe baza codului comercial, neschimbându-se prin aceasta raportul de garanție din tre el și creditorul societății.

Că, deși în principiu girul dă naștere unei obligațiuni autonome și abstracte, totuși girul produce acest efect numai pentru terțul posesor de bună credință al cambiei în mâinile căruia cambia s'a separat de cauza emisiunii, și numai în această ipoteză intră garantul în prevederile art. 42 alin. 2 din legea concordatului preventiv — nu însă dacă, cum e cazul și în speță, posesorul cambiei este însăși beneficiarul girului față de care girantul s'a obligat direct și căruia conform cu art. 92 din legea cambiei ard. îi este opozabil raportul de bază care a dat naștere girului — ori acest raport în speță dintre recurent și intimată este acel al asociatului și creditorului societății ca-

re îi dă drept recurentului la beneficiul art. 42 al. 3 din legea concordatului.

Că astfel fiind numai cu rea aplicațiune a art. 42 alin. 2 din legea concordatului preventiv și cu violarea alin. 3 din acelaș articol și art. 92 din legea cambiei ard. Curtea de Apel a înlăturat pe recurent dela beneficiul acordat prin zisul art. 43 alin. 3 pentru motivul că a semnat cambiile în chestiune și ca girant.

Că dar acest temei al deciziunii Curții de Apel este nefondat și ca atare recursul cată a fi admis pe acest motiv de casare, iar deciziunea recurată a fi casată în acest punct.

Că astfel fiind urmează a examina celălalt temei al deciziunii atacate cu recurs tras din dispozițiunile al. 3 al. art. 42 citat.

Având în vedere că acest text, cum s'a mai spus prevede că beneficiul concordatului acordat societăților în care sunt asociați nemărginiți răspunzători, profită și acestora.

Considerând că din interpretarea acestui text rezultă că atunci când legiuitorul a întrebuintat expresiunea „sunt“ s'a referit la existența răspunderii nelimitate a asociatilor, iar nici decum după cum decide Curtea de Apel, la existența încă în societate a asociatului, ori asociatul conform cu art. 121 cod. comercial ard răspunde pentru obligațiunile societății în nume colectiv timp de 5 ani dela data publicării, esirei sale din societate.

Că a-l supune pe asociatul esit din societate unei mai mari răspunderi decât pe cei rămași în sânul societății, m'ar avea nici o rațiune, din moment ce baza răspunderii tuturor este aceeași, adică calitatea lor de asociați.

Că dar cu violarea acestui alineat Curtea de Apel a decis că recurentul nu poate invoca în favoarea sa dispozițiunile citatului text, pe considerațiunea că esise din societate înainte de introducerea cererei de concordat, distincție pe care legea nu o face, și întru cât el este un asociat cu răspundere nelimitată, rezultă că și celălalt temei al deciziunii Curții de Apel este nefondat și ca atare recursul cată a fi admis și din acest punct de vedere, deciziunea Curții de Apel a fi casată în întregime, iar dosarul a se restitui aceleiași Curți de Apel spre o nouă judecare, când aplicând principiile de mai sus va examina chestiunea dacă intimată în recurs, reclamantă în proces, a încasat cota concordatară și în acest caz mandatul de plată urmează a fi invalidat față de recurent, iar în caz negativ a se limita mandatul față de recurent numai până la concurența restului neîncasat din aceiași cotă.

Curtea de Apel Cluj Secția II.

Dec. civ. No. 1076—1936.

Creditorul având în posesie o cambie în alb, a fost îndreptățit să-o completeze, însă e de văzut dacă completarea a fost făcută în momentul prezentării înscrisului pentru învestirea cu formula executorie, odată ce s'a cerut anularea formulei executorii pe motiv că

în momentul investirii înscrisul nu era completat.

Motive.

Asupra apelului de față.

Având în vedere dispozitivul și motivele sentinței atacată cu apel, actele dela dosar și concluziile orale ale părților.

În fapt se constată că tribunalul în baza art. 61 din noua lege a cambii și biletului la ordin a investit cu formula executorie următorul înscris: „Timbru 242 lei. Cluj în 10 Decembrie 1934. B. P. 106. 514. 65. Lei. La 13 Decembrie 1934 vom plăti pentru această singură a noastră cambie în ordinul Intreprinderile Ganz S. A. R. suma de una sută șase mii cinci sute patrusprezece 65-100 lei. Valoarea primită în mărfuri și la termen vom urma cu plata conform legilor pentru cambii. Către noi înșine plata la Cluj. Intreprinderea Ganz Calea Reg. Ferdinand Nr. 90(SS) Georg Dengel 54: (SS) Agnetha T. 52 geb. D. Pe verso viza Ad-ției Financiare Cluj. Intreprinderile G. S. A. R. (SS) 2 semnături indescifrabile“.

Pe baza ordinului de executare, corpul portăreilor a somat pe debitori la plata în conformitate cu art. 61 din legea pentru cambie și Bilet la ordin.

Pe baza somatului, debitorii au făcut opoziție, invocând ca motiv că, înscrisul investit cu formulă executorie nu întrunește nici condițiile cerute de art. 104 și nici acelea cerute de art. 1 din legea pentru cambie și bilet la ordin, pentru că față de art. 104 nu conține enunțarea „Bilet la ordin“, iar față de art. 1 nu conține „ordinul de a se plăti“ și prin urmare conform art. 2 și 105 urmează că înscrisul nu avea calitatea legală, spre a putea fi investit cu formulă executorie.

Tribunalul prin sentința atacată cu apel, a admis opoziția și a anulat investirea cu formula executorie de pe înscrisul de mai sus, motivând, că din momentul ce este enunțat în înscris, titlul de „Cambie“ și ne conținând ordinul de a se plăti“ acest înscris nu îndeplinește condițiile art. 1 din lege, iar din momentul ce înscrisul prevede promisiunea de: „vom plăti“, „fără ca să enunțe ca titlu „Bilet la Ordin“ nu îndeplinește condițiile art. 104, și deci înscrisul urmează să fie considerat ca fără valoare cambială sau de Bilet la ordin. Această motivare Curtea a admis-o ca corespunzătoare textelor din legea pentru cambie și bilet la ordin.

Având în vedere că creditorul a apelat sentința tribunalului pe următoarele motive: 1. că tribunalul rău constată ca stare de fapt că nu s'a ordonat executarea cambii, 2. că tribunalul n'a luat în considerare faptul, că cambiiile au fost date în alb ca acoperite cu îndreptățirea de a fi complectate de creditor pentru mărfuri vândute; 3) că menținerea de „cambie bilet la ordin“ care de fapt se găsește trecut în cambia originală, a existat și înainte de investirea cu formulă executorie, fapt ce-l

poate dovedi cu martori și despre care întâmplare, tribunalul nu spune nimic în sentința sa. 4) că dacă mențiunea de „cambie bilet la ordin“ lipsește din jurnalul de investire al tribunalului și din somat, aceasta este din cauza copierii greșite; 5) că chiar dacă ar fi lipsit această mențiune, trebuie să se aibă în vedere intenția părților de a se obliga cambialmente; 6) că cambia a fost dată de debitor înainte de actuala lege a cambii și în fine 7) că deosebirea dintre cambie și bilet la ordin este mai mult o chestiune de formă nu de fond, dispozitiile esențiale fiind comune;

La cest apel, debitorii au înaintat întâmpinarea ce se află la dosar.

Având în vedere primul motiv de apel și anume că Tribunalul rău constată ca stare de fapt că nu s'a ordonat executarea cambiei.

Având în vedere că tribunalul în adevăr, constată starea de fapt invocată de apelant, dar din această stare de fapt nu deduce nici o motivare și nici o sancționare, așa că acest motiv nu prezintă nici un interes pentru judecarea apelului. Totuși e bine să se știe că un titlu investit cu formulă executorie, nu mai are nevoie să fie însoțit de un ordin expres de executare pentru ca corpul portăreilor să-și îndeplinească obligațiunile impuse de lege, față de un titlu investit cu formula executorie.

Având în vedere al doilea motiv de apel și anume că Tribunalul n'a luat în considerare faptul că cambiile au fost date în alb, ca acoperire, cu îndreptățirea de a fi complectate de creditor pentru mărfuri vândute.

Având în vedere că din actele dela dosar nu se constată că această stare de fapt a fost invocată la prima instanță. Ea se invoacă pentru prima dată prin apel.

Având în vedere că această stare de fapt nu este denegată de reprez. debitorilor nici prin întâmpinare nici orale în fața instanței, așa că trebuie luată de instanța de apel ca adevărată.

Având în vedere al treilea motiv de apel și anume că mențiunea de „Cambia Bilet la Ordin“, care de fapt se găsește în cambia originală, a existat și înainte de investirea cu formulă executorie, fapt ce-l poate dovedi cu martori și despre care întâmplare tribunalul nu spune nimic în sentința sa.

Având în vedere, că Tribunalul prin sentința sa nu amintește nimic despre această stare de fapt. Procesul-verbal de ședință nu prevede decât că creditorul a prezentat originalul înscrisului. Debitorii însă prin întâmpinarea făcută la apel recunosc că originalul a fost prezentat în fața Tribunalului la dezbateri și că în el pe lângă mențiunea de „Cambie“ mai era și mențiunea: „Bilet la Ordin“, contestă însă că mențiunea de „Bilet la Ordin“ ar fi fost scrisă pe original în momentul când s'a pus formula executorie.

Având în vedere, că creditorul având în posesia lui o cambie în alb, a fost îndreptățit să o complecteze cu toate elementele necesare

cerute de lege, însă această complectare rămâne de văzut dacă a fost făcută în momentul când a fost prezentat înscrisul pentru investiție cu formula executorie și anume în ce fel a fost complectată, căci prin opoziție s'a cerut anuierea formulei executorii, pe motiv că în momentul când s'a pus formula executorie, înscrisul nu conținea complectate, elementele necesare unui titlu ca să se poată bucura de drepturile date de art. 61 din legea pentru Cambie și Bilet la Ordin.

Având în vedere, că pentru a dovedi că originalul înscrisului, purta mențiunea de „Cambie Bilet la Ordin“ mențiunea constatată și de Curte, că există astăzi pe înscrisul investit cu formula executorie, creditorul oferă proba cu martori.

Având în vedere, că această probatiune se propune, pentru prima oară în fata instanței de apel.

Având în vedere că potrivit art. 63, al. III și IV din legea pentru Cambie și Bilet la Ordin, excepțiunile cambiale trebuie propuse la primul termen de înfățișare dela prima instanță.

Având în vedere, că acestei prevederi a legii s'a conformat oponentul, urma în mod firesc ca și apărarea contra lor, să se facă în fața aceleiași instanțe, ceiace n'a făcut, așa că dacă această apărare se face pentru prima oară în fata instanței de apel, ea urmează să fie considerată ca făcută tardiv și deci apelantul urmează să fie decăzut din acest drept.

Totuși proba cu martori devine inutilă, dacă ar urma să fie luată în considerare față de art. 316 al procedurii civile din Ardeal, pentru motivul că în afară de încheierea Tribunalului de investiție cu formulă executorie, afară de copia titlului executoriu trecută în somația adresată debitorilor; cari constată că în momentul când s'a prezentat înscrisul la investiție cu formula executorie, el nu conținea cuvintele: Bilet la Ordin“ însuși creditorul a-devereste acest fapt prin cererea de investiție adresată Tribunalului și în care transcrie în ghilimele textul înscrisului și din care se vede deasemenea că înscrisul nu conținea cuvintele: „Bilet la Ordine“.

Că așa fiind, dacă este necontestat în drept, că posesorul unei cambii în alb are împuternicire de a complecta cambia cu elementele necesare și legale, apoi acest drept trebuie să înceteze, după ce autoritatea judecătorească ia cunoștință de cuprinsul cambiei, el mai putând complecta lipsurile ce posterior ar constata că-i mai lipsesc titlului.

Că față de aceste considerente cade și motivul No. 4 al apelului bazat pe gresala de copiere a titlului, în decizie și somație.

Asupra celui de al cincilea motiv de apel, că chiar dacă a lipsit din înscris elementele cerute de lege pentru cambie și Bilet la Ordin încă trebuie avut în vedere intenția părților de a se obliga cambialmente.

Având în vedere că din momentul ce elementele necesare unei cambii sau bilet la or-

dine sunt prevăzute de lege sub pedeapsă de nulitate, intenția părților nu mai poate avea valoare, căci prin edictarea nulității, mai ales față de un titlu comercial, legiuitorul a tinut ca intenția părților să fie bine și dela început precizată.

Asupra celui de al șaselea motiv că cambia a fost dată de debitor înainte de actuala lege a cambiei.

Având în vedere, că în afară de faptul că nu s'a probat acest fapt decât prin retăcerea debitorilor, dar faptul nu are importanță din momentul ce titlul conține data de 10 Decembrie 1936 deci o dată la care actuala lege, a guvernat.

Asupra celui de al șaptelea motiv de apel: că deosebirea dintre cambie și Bilet la ordin este mai mult o chestiune de formă nu de fond: dispozițiunile esențiale fiind comune.

Având în vedere că actuala lege guvernează Cambia și Biletul la Ordin, definește în mod distinct Cambia și Biletul la ordin spre deosebire de legile anterioare existente atât în vechiul Regat cât și în Ardeal, mergând până a prevedea sub pedeapsa de nulitate anumite condițiuni ce despart obligația prin Cambie și cea prin Bilet la ordin.

Este adevărat că este o chestie de formă nu de fond, dar forma având anumite privilegii, nu poate fi transmisă fondului și aceasta o clarifică în mod formal art. 2 și 105 din lege. Intre aceste privilegii fiind și investirea cu formula executorie, urmează ca ea să nu fie pusă decât acelor înscrisuri ce contin elementele ce sunt necesare spre a fi considerate Cambie sau Bilet la ordin.

Pentru aceste motive s'a adus deciziunea consemnată în dispozitiv.

Cheltuielile s'au acordat potrivit art. 508 pr. civ. și a tarifului minimal.

Președinte și Redactor: ss. I. Mănescu, Consilier. ss. Al. Balas, ss. Dr. Furnea, Grefier. ss. Dr. Dobocan.

Jurisprudențe Procedurale

Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția III-a
Decizia No.981-985. Președinția D-lui C. Crăciunescu Cons.

Deși după art. 495 pr. civ. cererea de apel și contracerea pot fi schimbate în limitele fixate prin art. 494 pr. civ., însă potrivit art. 492 prin cererea de apel și contracerea trebuie citite, deunde urmează că atunci când aceste cereri au fost formulate numai oral în cursul procesului, instanța nu-i obligată a ține seamă de ele.

DELIBERAND.

Având în vedere că prin partea primă a motivului I de casare se invoacă violarea art. 401 proc. civ., întru cât Curtea de Apel nu a luat în considerare și nu a tinut seamă de pe-

titul de apel astfel cum a fost formulat și susținut oral în ședința dela 2 Martie 1931, când și-a schimbat petitul de apel formulat în scris, prin care a cerut obligarea intimatului la plata sumei de 157.320 lei cap. și acces., în sensul, că a cerut admiterea acțiunii în întregime, susținând oral, că contractul de cărausie se referă la întreaga cantitate de 3800 m. cubi, lemne care urma să fie transportate de intimat conform contractului și că deci i se cuvine înțrega sumă cerută prin acțiune;

Considerând că desigur după art. 495 proc. civ. cererea de apel și contracțarea pot fi schimbate în limitele fixate prin art. 494 proc. civ., nu mai puțin însă este adevărat potrivit art. 492 din același cod, că cererea de apel și contracțarea trebuie să fie citite de părți, de unde urmează că atunci când asemenea cereri au fost formulate numai oral în cursul procedurii de apel, instanța de judecată nu este obligată și nu poate să țină seamă de cererile formulate în atari condițiuni; că excepție dela această normă subsistă numai în cazul apelurilor introduse contra cârților de judecată ale judecătorii de ocol, când părțile pot expune numai oral cererea și contra cererea de apel, instanța de apel fiind obligată în acest din urmă caz a le consemna în procesul verbal de ședință.

Că în asemenea condițiuni și întrucât în speță este contant, și însuși recurentul susține prin recurs, că schimbarea cererii de apel a fost formulată numai oral în ședința din 2 Martie 1931, iar la procesul verbal dresat în această ședință negăsindu-se o cerere de apel schimbată și formulată în scris în sensul invocat de recurent, Curtea de Apel nu a violat art. 401 proc. civ., atunci când a judecat apelul introdus de recurent în limitele cererii formulate prin petiția de apel scrisă și deci cu drept cuvânt nu a ținut seamă de cererea de apel schimbată și susținută numai oral, deci inoperantă.

Că dar partea primă a motivului I de recurs este neîntemeiată.

Având în vedere că prin partea doua a motivului I de casare și prin motivele II și III de casare recurentul se plânge de eroare gravă de fapt, denaturare de acte săvârșită de Curtea de Apel prin stabilirile, că intimatul ar fi transportat întreaga cantitate de 2000 m. cubi lemne din pădure la locul de care, că recurentul a transportat dela locul de care la gară numai în primăvara anului 1925 precum și că transportul unei cantități de 100 kgr lemne dela locul de care până la gară în toamna anului 1924 costa 12 lei, aceste constatări nefiind justificate sub raportul depunerilor martorilor din cari le deduce, iar prin aceea că nu se pronunță și înlătură fără nici o motivare probele testimoniale administrate și probele cu acte scrise, Curtea de Apel o comite exces de putere, memotivare și omisiune esențială.

Având în vedere că din procesele verbale de ședință premergătoare deciziunii atacată cu

recurs și în cari se găsesc consemnate sustinerile orale ale părților, rezultă că în dovedirea alegațiilor relativ la 1. cantitatea de materiale lemnoase transportată de intimat la locul de care din pădure; 2. data executării de către recurent a transportului dela locul de care la gară comunei Ocolis și 3. la costul transportului unei cantități de 100 kgr. lemne la locul de care până la gara Ocolis în toamna anului 1924 părțile au invocat și s'au referit la rezultatul probelor testimoniale administrate și la probele cu acte scrise, iar Curtea de Apel în darea soluțiunii se mărginește a examina și ca atare își întemeiază soluțiunea numai pe depunerile unora din martori și înlătură declarațiunile altor martori audiați și probele scrise depuse de recurent, fără însă ca prin considerentele deciziunii sale să se pronunțe și să motiveze concludent de ce înlătură și nu țină seamă de depunerile acelor martori și de actele scrise și depuse.

Considerând că obligațiunea judecătorilor de a motiva hotărârile ce le dau, constituind o garanție a părților contra arbitrajului judecătoresc și fiind în același timp și singurul mijloc prin care se dă putința Curții de Casație de a și exercita dreptul său de control, instanțele de judecată sunt obligate, sub sancțiunea prevăzută de art. 30 pct. 5, din legea Curții de Casație, care dă dreptul părților interesate de a cere casarea hotărârilor pentru nemotivare, ca prin considerentele hotărârilor ce le dau să arate nu numai motivele pe cari se sprijinesc și cari rezidă la baza convingerii lor, ci să se pronunțe și să motiveze în mod concludent, că de ce înlătură atât probele invocate de părți, cât și probele deja administrate asupra împrejurărilor de fapt cari servesc ca temelie soluțiunii lor;

Considerând că în speță relativ la cantitatea de lemne transportată de fapt de intimat din pădure la locul de care, la timpul executării de către recurent a transportului dela locul de care la gara Ocolis precum și costul real a acestui transport, sunt esențiale în tranșarea procesului, deoarece quantumul despăgubirei valorificată de recurent, este în funcțiune de aceste împrejurări și deci Curtea de Apel neținând seamă de întregul material al probațiunii și prin considerentele deciziunii sale înlăturând depunerile unor martori audiați asupra acestor împrejurări decisive, fără însă a se pronunța în mod concludent asupra înlăturării probelor testimoniale administrate și actele depuse de părți; a dat o hotărâre casabilă, astfel că partea a doua a motivului I de recurs și motivele II, III de casare sunt întemeiate, iar recursul urmează a fi admis și a se casa deciziunea atacată, fără se mai examina celelalte motive de recurs;

Inalta Curte de Casație și Justiție Secția I.

Decizia Nr. 428-935. Preș. Dlui T. Magheru cons.

Competința instanțelor. Determinare după valoarea obiectului litigiului. Cum se stabilește această valoare. Normele prevăzute de art. 8 pr. c. ardeleană.

Potrivit art. 8 pr. civ. ardeleană numai accesoriile enumerate în aliniatul 2 din acest articol, adică foloasele înțelegându-se aci și dobânzile și fructele, dauna și cheltuelile rămânând în afară de calcul la stabilirea valorii obiectului în litigiu, necesară pentru determinarea competenței, iar nu orice parte din cerere care constituie pretențiunea părții.

În speță partea a doua din acțiune prin care recurenta cere rezilierea contractului de vânzare-cumpărare, intervenit între părți și restituirea imobilului, formulată pentru cazul neplății pretului restant, cerut în executarea aceluși contract, nu putea fi considerată ca o cerere accesorie, care ar rămâne în afară de calculul la stabilirea valorii procesului, deoarece nu intră în categoria cererilor accesorii de mai sus enumerate în mod limitativ în art. 8 alin. 2 pr. civ. ardeleană.

Așa fiind și întru cât în această situație erau principale și urmau a se lua în considerare la stabilirea valorii procesului, deci și a competenței, ambele cereri din acțiune, prin care recurenta a cerut, sau achitarea pretului restant în sumă de 30.500 lei, sau rezilierea contractului pentru neplata pretului integral în sumă de 75.000 lei și restituirea imobilului, este evident că, conform art. 8 pr. civ. ardeleană valoarea procesului fiind de 75.000 lei, deci de competența tribunalului. Curtea de Apel nu putea confirma admiterea excepțiunii de incompetență ridicată de intimati în baza art. 180 punctul 3 pr. civ. ard. decât numai printr-o rea aplicațiune a legii

Inalta Curte de Casație și Justiție Secția I.

Decizia Nr. 376-35. Preș. Dlui T. Magheru cons.

Onorarii. Fixarea lor de instanță sub minimum prevăzut de legea accelerării și tablourile de onorarii minimale. Casare.

Art. 50 alin. 2 din legea accelerării prevede că judecătorii nu pot reduce onorariile avocaților sub cele prevăzute în tablourile minimale întocmite de Uniunea Avocaților.

În speță fiind stabilită valoarea litigiului la suma de 378.320 lei, tribunalul față de această valoare și sumele prevăzute în tabloul onorariilor minimale din circumscripția Curtii de Apel Cernăuți, nu putea, conform art. 50 din citata lege, să stabilească recurentei pentru prima instanță numai 3000 lei, care reprezintă o sumă sub minimul prevăzut în zisul tablou, a stabilit onorariul pentru redactarea apelului la suma de 400 lei.

Procedând astfel tribunalul a violat și dispozițiunile art. 50 din legea accelerării și tab-

loul onorariilor minimale, astfel că motivul decasare este fondat și deci recursul cată a fi admis, casându-se hotărârea tribunalului cu trimitere.

Inalta Curte de Casație și Justiție Secția III

Decizia No. 1762-36. Preș. N. Stănilă cons.

Scopul preschimbării termenului: încunostiințarea părții adverse că procesul nu se va mai judeca la termenul fixat. Condițiunile în care trebuie admisă.

Recurenta M. E. M. pretinde că instanța de fond preschimbând termenul de 14 Mai 1936, în cel de 20 Aprilie 1936, în camera de consiliu, prin simplă rezoluție, fără citarea părților și concluziunile ministerului public, a violat dreptul de apărare, art. 81 proc. civilă și 28 din regulamentul pentru organizarea serviciului interior al tribunalelor și legea de accelerare a judecăților; în al doilea rând a săvârșit omisiune esențială nepronunțându-se asupra obiecțiunii că termenul constituind un drept al părții, nu poate fi schimbat fără citarea și apărarea părților interesate.

Din jurnalul încheiat la 20 Aprilie 1936 se constată că recurenta a susținut numai că nu-și poate face apărarea, deoarece în cauză s'a făcut o cerere de preschimbare fără citarea părților și fără a se fi încheiat un jurnal în acest scop.

Netrăgând cu acea ocaziune nicio concluziune în drept, cu privire la valabilitatea preschimbării încuviințate sau că în condițiunile în cari au avut loc preschimbarea de termen recurenta a fost pusă în situațiunea de a nu cunoaște noul termen fixat, obiecțiunile în legătură cu incidentul ridicat la 20 Aprilie 1936, așa cum sunt prezentate prin motivul de casare, au a fi privite ridicate direct și pentru prima oară la Inalta Curte și a fi respinse ca inadmisibile.

De altfel obiecțiunile ridicate de recurentă prin prima parte a motivului de casare sunt și neîntemeiate și cată a fi respinse ca atare, față cu constatarea de fapt a Curtii de fond că preschimbarea termenului de 14 Mai 1936 în cel de 20 Aprilie 1936, s'a făcut pe bază de încheiere semnată de completul Curtii, această împrejurare fiind suficientă a decide că cerințele legii în speță au fost satisfăcute, deși din examinarea aceluiași jurnal nu se vede că dispozițiunea preschimbării a fost luată și cu citarea părților concluziunile ministerului public cum pretinde recurenta că trebuiau luate.

Intr'adevăr, formalitatea citării părților la cercetarea unei cereri de preschimbarea de termen, având drept scop unic încunostiințarea părții adverse că procesul nu se va mai judeca la termenul deja fixat, pentru care au fost emise citațiuni sau ar fi fost cunoscute celei părți, prin luarea lui în cunoștiință, dela înfățișarea anterioară, urmează că citarea părților la solutionarea unei cereri de preschimbare de termen nu este necesară și deci nu poate fi obligatorie decât în ipoteza că termenul a cărei preschimbare este cerută, a fost deja cu-

noscut părții adverse în vreunul din aceste două moduri, singurile cari, după lege, fac ca termenul de judecată să fie considerat legalmente cunoscut părților și astfel să poată fi opus părții care a lipsit la judecata pricinii sale; or în speță, recurenta nu pretinde că termenul de 14 Mai 1936 ar fi fost cunoscut în vreunul din aceste două moduri și întru cât din examinarea jurnalului dela 3 Martie 1936 rezultă dimpotrivă că ea a lipsit la termenul în care s'a dispus amânarea cauzei pentru ziua de 14 Mai 1936, Curtea de fond a fost îndreptățită să încuviințeze preschimbarea acestui termen solicitată de intimat, fără citarea recurteii, prin simplă încheiere semnată de completul Curții.

Această măsură a putut fi încuviințată de Curtea de fond și fără concluziunile ministerului public, deoarece cu acea ocaziune, nehotărându-se cu privire la situația minorei rezultă din căsătorie sau interesele acesteia, dispozitiunile art. 81 proc. civilă, nu erau aplicabile.

Așa fiind, motivul de casare este neîntemeiat.

Jurisprudențe penale

Inalta Curtea de Casație și Justiție Secția II.
Decizia No. 1246-37. Președ. Al. Macarovici cons.

Știrea neadevărată publicată în ziar în scopul de a produce panică între cetățeni „a-nume că s'a produs un atentat contra M. Sale Regelui” întrunește elementele delictului prevăzut de art. 1 din Legea pentru apărarea liniștei publice.

DELIBERAND.

Văzând motivele de casare formulate în scris în sprijinul recursului cu invocarea nulităților prevăzute de art. 384 pct. 5 și 385 pct. 1. a Pr. P.

Asupra nulităților formulate:

Având în vedere că prin motivul de casare întemeiat pe nulitatea formală prevăzută de art. 384 pct. 5 pr. penală, acuzatul susține că s'ar fi săvârșit această nulitate violându-se și art. 313 pr. penală, deoarece nu s'a citit la desbaterea principală dinaintea tribunalului și a Curții de apel articolul din ziar prin care el a desmintit știrea anterior publicată a atentatului, desmintire ce nefiind tradusă în limba oficială a Statului, instanțele n'au putut cunoaște această probă și astfel nici nu s'au putut pronunța asupra unei împrejurări esențiale a apărării sale.

Având în vedere că din sentința Tribunalului, însușită de Curtea de fond prin deciziunea sa, rezultă că instanțele de fond s'au ocupat efectiv de apărarea acuzatului, întemeiată pe desmintirea ulterior publicată, însă această desmintire n'au luat-o în considerare, instanțele motivând cu drept cuvânt că fapta

acuzatului s'a consumat în întregime când acuzatul a publicat prima știre cu intenție de a produce panică printre cetățeni.

Că, pe de altă parte instanțele de fond chiar dacă n'au dispus traducerea în limba română și citirea la desbatere a desmintirii cu care acuzatul s'a apărat, — o atare desmintire neconstituind în sensul art. 313 pr. penală „un document ce se referă la infracțiune”, — totuși constată că au avut-o în vedere în soluțiunea lor, în care situațiune nu le poate fi imputată nici o neregularitate sau omisiune sancționată de lege cu nulitatea.

Că așa fiind motivul de casare se privește ca nefondat și se înlătură.

Asupra nulității materiale.

Având în vedere, motivul de casare întemeiat pe nulitatea materială prevăzută de art. 385 pct. 1 a pr. penală prin care recurentul susține, în esență, că n'a avut intențiunea dolosivă în publicarea știrea încriminate, că nu-i poate fi imputată nici o culpă în redarea unei știri a cărei veracitate n'a putut-o controla și că la mijloc este o simplă eroare, în care au căzut și alți ziaristi fără să li se fi deschis acțiune publică, svonul public neavând în sine un caracter alarmant.

Având în vedere că, în fapt, instanțele de fond au stabilit — și o atare stabilire faptică este obligatorie pentru Inalta Curte — că *numitul cu scopul de a produce panică printre cetățeni, a publicat în ziarul „Szenzacio” Nr. 5 din 12 Octombrie 1933 un articol cu știrea că s'a comis un atentat contra trenului în care M. S. Regele Carol al II-lea se întoarce dela manevre, articol al cărui titlu fiind afișat cu litere mari roșii pe un oșebit afiș conținea informațiunea că lipsesc amănute mai de aproape și că nu se poate ști dacă a reușit atentatul și dacă garnitura a fost lovită în urma atentatului* — știre cu totul neadevărată.

Având în vedere că apărarea acuzatului făcută în sensul că și alte ziare din București au publicat aceiași știre fără ca ziarștilor respectivi să li se deschidă acțiune penală — nu se poate constitui o cauză de excluderea imputabilității acuzatului că știrea publicată de ziarele Budapeștane fiind dată sub o formă interogativă nu este deloc similară cu cea publicată de acuzat.

Având în vedere, pe de altă parte, starea de fapt, reținută în sarcina acuzatului, constituie infracțiune și întrunește toate elementele componente delictului prevăzut și pedepsit de art. 1 din legea, pentru apărare a liniștei și creditului țării din 2 Aprilie 1930;

Că, prin urmare, motivul de casare este neîntemeiat și trebuie înlăturat respingându-se ca atare recursul.

Inalta Curte de Casație și Justiție Secția II.
Decizia Nr. 608-1937. Preș. N. Stănilă cons.

Falsul în acte publice e pedepsit mai ușor de noul cod penal, și deci se aplică pedeapsa prevăzută de această lege.

DELIBERĂND.

Având în vedere motivul comun de casare bazat pe dispozițiunile art. 474 partea II punctul 8 din noua procedură penală prin care se susține că pedeapsa prevăzută de noul cod penal este mai favorabilă inculpaților și deci deciziunea atacată trebuie casată pentru a se aplica pedeapsa conform art. 409 din codul penal Regele Carol II:

Considerând că V. D. a fost condamnat pentru plăsmuire de înscrisuri publice, fapte prevăzute de art. 393 și 394 din codul penal ardelean și calificate crime pedepsite cu temniță grea.

Considerând că faptul unui funcționar public de a falsifica un act public contractând semnăturile părților și atestând ca făcute înaintea sa declarații care nu s'au făcut constituie delictul prevăzută de art. 402 din noul cod penal și pedepsit de art. 401 al. 2 din același cod cu închisoare corecțională.

Că astfel fiind, pedeapsa prevăzută de noul cod penal este mai ușoară și deci, conform art. 3 din același cod care prevede că, dacă mai înainte de condamnarea definitivă intervine o lege nouă, se aplică legea a cărei dispozițiuni sunt mai favorabile infractorului și aceasta se poate invoca chiar în recurs, urmează că motivul de casare invocat de Dumitru V. și de apărătorul său și bazat pe nulitatea de fond prevăzută de art. 474 partea II punctul 8 din noua procedură penală este întemeiat și deciziunea atacată urmează a fi casată pentru ca instanța de apel să aplice la măsurarea pedepsei art. 402, 401 al. 2, 101 și 157 din noul cod penal.

Considerând că D. L. a fost condamnat pentru faptul că a conlucrat cu intențiune la înscrierea în registre publice a unor fapte și declarațiuni mincinoase, infracțiune care se pedepsește conform art. 401 din codul penal ardelean cu închisoarea corecțională până la 1 an.

Că acest fapt este prevăzută de art. 120, 401, 402 al. 2 din noul cod penal care prevede pedeapsa închisoarei corecționale dela 2 la 5 ani și amendă dela 2000 lei la 5000 lei.

Că, în acest caz, pedeapsa prevăzută de legea nouă este mai puțin favorabilă acestuia inculpat și deci motivul de casare este nefondat și se respinge.

Pentru aceste motive

Curtea în numele legii.

Respinge ca nefondat recursul făcut de apărătorul lui D. L. contra deciziei penale Nr. 1671—1935 a Curtii de Apel Cluj S. I.-a.

Casează sus arătata deciziune în baza art. 474 partea II punctul 8 din noua procedură penală cu trimitere la aceeași Curte de Apel pentru a aplica la măsurarea pedepsei lui V. D. dispozițiunile noului cod penal.

Înalta Curte de Casție și Justiție Secția III.

Decizia Nr. 539—937. Preș. Dlui Th. Radu cons.

Deciziunea fiind pronunțată sub imperiul vechii legi de pr. pen. trebuie să se observe observațiunile acestei legi cu privire la termenul de recurs.

DELIBERAND.

Asupra recursurilor declarate de inculpații, în contra deciziunii penale Nr. 1069 din 24 Septembrie 1935 a Curtii de Apel Cluj S. I. prin care menționându-se sentința Nr. 3397—1934 a Tribunalului Somes S. I. inculpații au rămas condamnați la câte 1 lună închisoare corecțională pentru faptul prevăzută calificat și pedepsit de art. 176 c. p. cu aplicarea art. 92 cod. penal.

Având în vedere că, din dosar se constată că, deși inculpaților li s'au comunicat deciziunea Curții de Apel, totuși acești recurenți au introdus recursurile lor la data de 24 Decembrie 1935.

Considerând că art. 668 din noua procedură penală prevede că termenele și căile de atac în materie penală se determină după dispozițiunile legii în vigoare în momentul când termenul începe să curgă.

Având în vedere că, deciziunea atacată prin recursul de față fiind pronunțată sub imperiul vechii legi de procedură penală ardeleană, urmează a fi observate în speță dispozițiunile acestei proceduri, — care prin art. 388 pr. pen. comb. cu art. 31 al. II nov. pr. pen. satornicește că termenul în care recursul poate fi făcut este de opt zile dela înmânarea copieii după sentința atacată.

Că așa fiind și cum în speță, după cum s'a arătat mai sus, recursurile sunt introduse peste termenul de 8 zile prescripționat de citatul art. 388 pr. pen. urmează că, aceste recursuri să fie respinse ca tardiv făcute.

Jurisprudențe la alte legi.

Curtea de Apel Timișoara S. I. No. C. I 4793-936

Asanare. Titularul pensiunii alimentare necesionând însăși „pensiunea alimentară” ca bază de drept ci numai o creanță din trecut și exigibilă la 1 Martie 1930, ce era în curs de execuție și intabulată cu drept execuțional, prin aceasta cesiune intervenită s'a produs numai un transfer de creanță către reclamant ca cesionar fără vre-o atingere a raportului juridic dintre cedent și părții debitori. Că dar creanța nu apare ca o datorie care prin cesiune și-a perdut caracterul de creanță alimentară cu atât mai mult că art. 69 lit. f. din Legea de lichidare exceptează numai creanța de „pensie alimentară”, denumindu-se după caracterul și natura datoriei.

MOTIVELE:

Impotriva sentinței tribunalului au înaintat în termen legal recurs pârții, cerând casarea sentinței atacate, evocarea fondului și respingerea acțiunii reclamantului cu cheltuieli de judecată de la toate trei instanțele.

În sprijinul recursului, pârții au invocat ca motive de casare:

1. Violarea art. 69 lit. f. al legii pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934 și exces de putere.

2. Rea interpretare a convențiunii intervenită între părți.

În dezvoltarea motivelor de casare pârții au expus:

1. Că numai prin violare de lege și exces de putere s'a calificat creanța cesionată, ca o creanță de pensie alimentară fiindcă pensia alimentară prin cesiune și-a pierdut caracterul origina de pensie alimentară în sensul cerut de art. 69 lit. f. di lege și astfel cesionarul nu mai este titularul original al creanței de la nasterea ei, iar succesorul de drept al acestui creditor nu poate fi considerat ca beneficiar al legii.

2. Că presiunea creanței și stingerea raportului dintre ei și cedentă și prin predarea celor 2 cambii în alb, s'a stins vechea obligațiune și s'a creat o nouă obligație de împrumut între ei și cesionar și astfel intervenind o novație, s'a creat un ou raport de drept.

Reclamantul în scris și oral, a cerut respingerea recursului cu cheltuieli.

La desbaterea de azi, cauza a fost expusă prin citirea raportului și recursului debătut, așa după cum rezultă în procesul-verbal al ședinței anexat la dosar, la care se face trimitere.

CURTEA.

Având în vedere că din sentința atacată cu recurs rezultă, că reclamantul a cerut să se stabilească prin sentință că datoria pârților în suma de 37.000 Lei cu scadența la 4 Ianuarie 1932, în conformitate cu art. 69 pct. f. al legii din 7 Aprilie 1934, este exceptată de la beneficiul Cap. I. și II. al legii, pentru motivul că această datorie are caracterul de pensie alimentară, pretenție pentru care reclamantul a escontat pe creditoarea originală E. C. n. S., titularul pensiei alimentare în urma tranzacției din 4 Aprilie 1930, la cererea debitorilor pârți, iar creditoarea, prin actul încheiat în aceeași zi, a cesionat asupra reclamantului creanța de 35.000 Lei, ce constituie pensie pentru întreținere de copil, împreună cu drepturile ipotecare întabulate asupra averii imobile a pârților din protocolul C. F. Mosnița, No. 258, 111, 259 și 293 și astfel pârții au ajuns debitorii săi.

Cum însă prin cesiune, datoria și-a menținut natura și caracterul de pensie alimentară, iar reclamantul a intrat în drepturile cedentei, urmează să se stabilească, cum că creanța sa față de pârți este exceptată de la beneficiul conversiunii conform articolului sus-citat.

Având în vedere că Judecătoria a respins acțiunea reclamantului.

Că în urma apelului înaintat de reclamant, tribunalul a admis apelul, a reformat sentința judecătorei, constatând că datoria pârților debitori este exceptată de la beneficiul Cap. I. și II. din legea din 7 Aprilie 1934.

Că pentru a ajunge la această soluție tribunalul motivează, că prestațiunea pârților nu și-a pierdut caracterul de pensie alimentară și astfel cesionarul ca titular al creanței, poate opune debitorilor excepția prev. de art. 69 lit. f., cu atât mai mult, că acest text, nu face nici o distincție relativ la persoanele, care pot invoca această excepție și că între părți a intervenit numai un contract de cesiune, iar nu de împrumut, așa că nici vorbă nu poate fi de îndeplinirea unei novațiuni.

Că în urma recursului înaintat de pârți, Curtea l-a găsit neîtemeiat, din următoarele considerațiuni:

1. În speță, titulara pensiei alimentare, prin mama sa ca tutoare, nu a cesionat însăși „pensia alimentară“ ca bază de drept creatoare de obligațiuni, ci numai o creanță din trecut și exigibilă până la 1 Martie 1930, ce era în curs de execuție și întabulată cu drept execuțional asupra averii imobile a pârților debitori.

Această creanță era formată din ratele ajunse la scadență pentru întreținerea minorei și care a fost plătită într-o sumă globală conform actului de cesiune din 4 Aprilie 1934, de către reclamant mamei minorei, iar aceasta, prin actul de cesiune a cesionat această creanță de întreținere a minorei, cu toate drepturile ipotecare ce asigură și garantează această creanță, reclamantului, care în calitate sa de cesionar, poate exercita toate drepturile cedentei și deci de a încasa dela pârți creanța de întreținere de copil.

Prin urmare, prin cesiunea intervenită, s'a produs numai un transfer de creanță către reclamant ca cesionar, fără a se face vre-o atingere raportului juridic dintre cedentă și pârți debitori.

Pensia alimentară ca sursă generatoare de drepturi, a rămas intactă și legată de persoana cedentei, producând creanța din trecut și exigibilă până la 1 Martie 1930 și care va continua și în viitor să aibă aceleași efecte.

Că astfel fiind, creanța cedată, nu apare ca o datorie, care prin cesiunea intervenită și-a pierdut caracterul de creanță alimentară, cu atât mai mult că art. 69, lit. f. din legea de lichidare, exceptează dela beneficiile acestei legi numai creanța de: „pensie alimentară“ denumind-o după caracterul și natura datoriei, fără însă a denumi persoanele.

Deci, reclamantul ca cesionar având toate drepturile cedentei, poate opune excepția dela art. 69, lit. f. ca fiind dreptul cedentei sale, în calitate de titulară originală a pensiei alimentare.

În atari condițiuni, tribunalul n'a comis nici violarea de lege și nici excesul de putere.

de care se plânge recurentul și astfel acest motiv de casare este privit ca nefondat.

2. Este fără de îndoială, că între reclamant și cedentă a existat un raport pur de cesiune, cristalizat în actul din 4 Aprilie 1934, cu toate condițiile legale.

Prin urmare, nici vorbă nu poate fi de un contract de împrumut, iar cele 2 cambii date în alb de către părți și nepreschimbate, nu au fost date în scopul de a plăti creanța, ci numai de a salva asigurarea de execuție și ca un mijloc în plus de asigurare, de oarece cambia de regulă nu formează ban în numerar, ci numai o promisiune de plată și astfel în urma acestei calități, dacă debitorul eliberează creditorului o cambie, acest fapt de regulă constituie numai o confirmare a obligației existente fără ca prin această împrejurare, în urma stingerii acelei obligațiuni, să intre în locul celei stinse o nouă obligație.

În consecință predarea cambiilor în astfel de condițiuni, nu are natura unei plăți ci are caracterul de acoperire și prin urmare, în speță, nu s'au întrunit elementele constitutive ale novației; fiindcă cambia numai atunci poate fi considerată ca plată dacă creditorul a luat-o în primire, ca ban numerar, declarând că renunță a baza juridică a pretentiei originale, ceea ce în speță nu s'a întâmplat.

Astfel fiind, nici acest motiv de casare nu este întemeiat și recursul ca atare, a trebuit să fie respins. Cheltuielile de judecată s'au acordat în baza art. 543 și 508 proc. civ.

16 Marti 1937.

Președinte: E. Dimitrescu.

Consilier-raportor: D. Safirescu.

NOTĂ. Cesionarul unei părți dintr'o creanță alimentară convenită unui copil în baza legii, a cerut prin acțiune provocatorie să se constate față de debitorul acelei pensii, că datoria este exceptată dela beneficiul conversiunii potrivit art. 69 lit. f. al legii din 7 Aprilie 1934, și după cum se vede din Deciziunea Curții de Apel, s'a stabilit că o asemenea datorie este exceptată dela beneficiile legii citate.

În legătură cu ceasta, reamintesc chestiunea de a se ști, dacă o creanță alimentară, ca una ce este privilegiată și care deci nu poate face obiectul unei com-

pensațiuni și nici al unei urmăriri silite, poate fi oare cedată?

În nici una din legiurile care ne guvernează nu există vre-un text care să prevadă prohibițiunea înstrăinării creanței alimentare, de unde consecința că o asemenea datorie poate fi liber transmisă; totuși majoritatea autorilor conchid, și cu drept cuvânt, cu privire la alimentele datorite *ex jure sanguinis*, că dreptul însuși, adică dreptul de a cere alimente *ex officio pietatis* prin caracterul său este inalienabil de oarece își are soriginea într'o datorie personală aservită exclusiv trebuințelor unei anumite persoane pe care legea, din considerațiuni de ordine publică, i-a conferit o atare favoare, și așa fiind dreptul acordat este inerent unei calități intransmisibile. (Demolombe IV. 78).

Dar dacă dreptul în sine de a cere, în puterea legii, alimente nu poate fi trecut altei persoane prin vre-un mod oare care de înstrăinare, nimic nu împiedică pe titularul creanței alimentare să cedeze ratele datorate pe trecut, ori cele viitoare și o creanță alimentară înstrăinată în acest fel, cesionarul o dobândește „*cum sua causa*”, adică cu toate calitățile ce-i sunt atașate.

Așa dar nu poate fi îndoială, că ratele unei pensii alimentare, ce a fost recunoscută pot face obiectul unei cesiuni.

Cesionarul prin efectul cesiunii, dobândește creanța cu toate accesoriile, deci cu toate avantajele și garanțiile ce o însoțesc și cari existau în momentul transportului, așa încât debitorul este ținut față de cesionar în tocmă cum ar fi fost ținut și față de creditorul cedent.

Calitatea de privilegiată a creanței, fie că a fost cedată total sau numai parțial, rămâne alăturată substanței creanței sau părții cedate, deoarece privilegiul derivă din cauza sau faptul juridic care a dat naștere creanței în înregul ei.

Că dar, cu drept cuvânt s'a stabilit că creanța cedată, și care constă într'un număr de rate datorate în baza unei creanțe alimentare convenite în puterea legii unui copil, este exceptată dela conversiune, căci și aceea sumă de bani este o parte din creanța alimentară din care s'a cedat, și cesionarul prin cesiune a dobândit-o cu toate accesoriile adică cu toate calitățile și garanțiile, între cari se prenumără și privilegiul care este invizibil, și deci însoțesc creanța în totalitatea ei. *Est tota in toto et tota in qualibet parte.*

AL. ULVINEANU

Președinte la Curtea de Apel Cluj.